

νά μαθαίνει τα διάφορα πολιτικά μυστικά.

Η ειδησίς αυτή αναστάτωσε φυσικά το υπουργείο των Έξωτερικών της Γαλλίας. "Όλοι οι πράκτορες της Υπηρεσίας της Αντικατασκοπείας κινητοποιήθηκαν άμεσα για ν' ανακλύψουν τα ίχνη του επικίνδυνου κατασκοπού. Μά ο Φραντς Μάινερ είχε εξαφανισθή μυστηριωδώς από το Παρίσι. Στά γραφεία μόνο του παραδόχος πρακτορείου Τύπου, οι άστυνομικοί ανακάλυψαν ένα πλήθος σημειώσεων και κρυπτογραφικών τηλεγραφημάτων, τα οποία δεν είχε προλάβει νά εξαφανισή ο Γερμανός κατάσκοπος. Μέσα όμως σ' αυτές τις σημειώσεις, βρέθηκε κι ένας κατάλογος των υπαλλήλων του πρακτορείου. Ήσαν είκοσι Γάλλοι κατοικοί, μερικές όμως φορές γυναίκες του Παρισιού υποκόσμου κι ο άτυχος Άνρϋ Ρουθιέ, που είχε πέσει θύμα της αφέλειάς του και του υπερβολικού ζήλου του. "Όταν έμαθε την αληθινή ιδιότητα του γενναϊοδώρου διευθυντού του, τὰ έχασε από την κατάληξή του κι' άφησε τους άστυνομικούς νά τού περάσουν τις χειροπέδες, χωρίς καθόλου νά διαμαρτυρηθή.

—Είμαι ένας προδότης! είπε στον άνακριτή, που είχε αναλάβει τή διεξαγωγή των άνακρίσεων γι' αυτή τήν σκαδαλώδη ύπόθεση τής Γερμανικής κατασκοπείας. Θέλω νά τιμωρηθώ και ραδειγματικός γιά τήν ασυγχώρητη άμελεία πού έδειξα και γιά τήν υπερβολική έμπιστοσύνη πού είχα σ' έναν άνθρωπο πού δεν τόν ήξερα. Μά είχα εξαπατηθή από τού πρακτορείο του και τὰ μεγάλα χρηματικά ποσά πού διέθετε γιά τήν έπιτυχία των εργασιών του "Έπειτα τού άνέφερε κάθε τόσο τὰ όνόματα των πιο γνωστών συναδέλφων μου, οι όποιοι, καθώς με βεβαίωνε γιά νά με ξεγελή, ήταν άπό τους πιο τακτικούς του συνεργάτες. "Έτσι έπεσα στην παγίδα και πρόδωσα χωρίς νά τó καταλάβω τήν πατρίδα μου.

Ο Άνρϋ Ρουθιέ βρίσκεται σήμερα στις φυλακές. "Όσο γιά τούτ' άλλους κατοικοίους και τίς γυναίκες τού υποκόσμου, δεν άγχοσαν νά πέσουν κι' αυτοί στις δίχτυα τής Άστυνομίας. Ο Γερμανός κατάσκοπος τούς χρησιμοποιούσε γιά νά παρακολουθούν τὰ διάφορα πολιτικά πρόσωπα και νά τού δίνουν κάθε μέρα λεπτομερείς πληροφορίες γιά τή ζωή τους. "Έτσι υπεβλεπόμεν στον Άνρϋ Ρουθιέ τί έποπε νά μάθι άπ' αυτούς και ποιό μυστικό τους νά ξεγινώσθ. Κι' ο άτυχος δημοσιογράφος, νομίζοντας ότι έκτελούσε ένα πολύκορο ρεπορτάζ, άπεκάλυπτε κατ' αυτό τόν τρόπο στό Γερμανό Φραντς Μάινερ όλα τα μυστικά τής Γαλλίας.

Αυτή ή περιπέτεια τού Παρισιού δημοσιογράφου άπεκάλυψε ακόμη ότι ή κατασκοπεία όργιάζει κυριολεκτικώς στις πρωτεύουσες των Κρατών τής Ευρώπης ειδικώς μάλιστα, αυτή τήν έποχή, πού όλες ή γάρρες ξεπολλίζονται, γιά νά είνε έτοιμες γιά έναν καινούργιο πόλεμο.

Π. ΜΠΟΥΑΖΙΒΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΙΘΑΓΕΝΟΥΣ

Κάποτε, ένας Ιθαγενής τής Νέας Καληδονίας, παρουσιάστηκε μαζί με τίς δυό γυναίκες του μπροστά σέ κάποιο Ιεραπόστολο κι' άφού τού πρόσφερε δώρα, τόν παρεκάλει νά τόν βαφτίση.

—Δέν μπορώ νά σέ βαφτίσω, τού άπάντησε ο Ιεραπόστολος, γι'ατί οι κανόνες τού Χριστιανισμού επιβάλλουν νά παντρευνται οι ποιοί μόνο με μιά γυναίκα.

Ο Ιθαγενής έφυγε τότε και ξαναύρισε ύστερα από μερικές μέρες κι' είπε στον Ιεραπόστολο:

—Πάτερ μου, τώρα έχω μόνο μιά γυναίκα. Θα με βαφτίσης;

Ο Ιεραπόστολος έθαύμασε τήν θυσία τού Ιθαγενούς, άλλα άπό περιέργεια, τόν ρώτησε:

—Τί τήν έκανες τήν μιά άπ' τίς δυό γυναίκες σου;

—Τήν... έφαγα!... άποκρίθηκε φυσικώτατα ο Ιθαγενής.

Ο Ιεραπόστολος έμεινε γιά μερικές στιγμές άμίλητος κι' άκίνητος, άλλα κατόπιν θιάστηκε νά βαφτίση τόν άθροωποσόγιο... Ξεχνώντας, πούσ στιγμής, όλους τούς κανόνες και τó πνεύμα τού Χριστιανισμού.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

Βαδίζετε, βαδίζετε όσο θέλετε! Θα έρθη όμως ή στιγμή πού θα πεισθίτε ότι αιώνιως βρισκόσαστε πάνω στην ίδια περιφέρεια, πού έχει κέντρο τó μηδέν, τó κενοάφιο τού ανθρώπινου έγώ!

Βολταίρος

Ή Μούσα μου, είνε ο λαός.

Βερανζέρος

Ή εκείνοι πού έχουν μιά πίστι, δέν είνε καθόλου εύπιστοι.

Άν. Φράνς

Ή αγάπη, είνε ή έσθής τής ψυχής.

Ντιντερό

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

(Υπό Κ. ΜΑΝΟΥ)

"Άχ, ή αγάπη τής καρδιάς τού χρόνου πόσο μοιάζει!
Μέ τήν γλυκειά τήν Άνοιξη κι' εκείνη γλυκοσκάζει,
Χιλιόγαρη κι' ολόδροση και μσοχομυρισμένη
"Έχει κι' άγκάθια πού και πού σά λεονά αθισμένη.

Έπέρασε η Άνοιξη. Τό καλοκαίρι φθάνει,
Τής άνοιξης τὰ λούλουδα ο ήλιος θά μαράνη.
Και τής αγάπης ή χαρές, τὰ γέλια, τὰ τραγούδια,
"Άπ' τόν καυμό θά μαραθούν σάν άνοιξις λουλούδια.

Φθινόπωρο! Μαύση νυχτιά! Συννεφιασμένη μέρα
Πέφτουν σκορπουν ολόχρωμα τὰ φύλλα στον άνέρα.
Και τής αγάπης πέφτουν τὰ φύλλα μαραμένα,
Τόσες έλπίδες ψευτικές κι' όνειράτα χαμένα

Νά! κι' ο Χειμώνας. Άπαλξ και κάτασπρο τó χιόνι,
σκεπάζει κάμπους και βουάα τή γή σά σαθανώνει,
Και ή αγάπη τής καρδιάς, άνάπη πεθαμένη,
Σάν κρύο χιόνι βρίσκεται βαθειά, βαθειά θαμμένη.

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

(Υπό ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ)

Βάρκα, βαρκούλα, πάρε με, τó πέλαγο νά σγάσω,
Νά πάγω κύματα θουά έμπρός και άν άπαντήσω,
Νά πάγω 'κει πού σπάζουν στον θράγο άφρισεμα,
Ν' άκούσω πώς τής λέγονται και τί και πώς γιά μένα

Βάρκα, βαρκούλα, πάρε με και αέρα υ' εκεί περα,
Μέ τ' όσπρο σου πανί γοργή θαλασσοπεριστέρα,
Γιατί όσα κύματα περνά τόσες ήμέρες γάτω,
Μιά φαίνομαι, μιά σβύνομαι, σσι τόν άφρό 'πό πάνω'

Βάρκα, βαρκούλα, στό κουτί πώς είμαι μαθημένος!
Μικρός έξεινητεύηκα θαλασσοσυριμένος,
Σ' όλον τόν κόσμο κυμάω και δέν είδα δέν θυμούμαι,
"Όμοια μ' αυτή πού μ' έφυγε. "Άχι! τήν άν πνιγούμε!

ΕΝΑ ΜΟΝΟ ΦΙΛΙ

(Υπό ΓΕΩΡΓ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗ)

Τό θυμάσαι τó πρόσχαρο θρά-	Σ' ένα μέλλον σπαρμένο από
πού θρεθήκαμ' οι δυό μας	(ρόδα
(κρυφά)	έπλανώμασθε τότε κ' οι δυό...
Ποιά θερμή μιά έμαγευ' ά-	κι' όμως ήλθε, ξανάθε τó
(γάπη)	(θράδυ,
ποιά μιάς άναθε στίβα γλυ-	και μαζί δέν μιάς έσρηκε
(κειά)	(παιό,
Είς τὰ στήθη μας έβραζε ή	Κείνο τ' όνειρο πλείο δέν γυ-
(νιότη)	(ρίζει,
και σφικτά μιάς κεντού' ή	εξαλείφθη στήν πρώτη του αύ-
(ζωή)	(γή,
ώσπου ένώσσαμε γείλη με χει-	"Άχ, οι πόθοι μας πνιγχαν
(λι)	(όλοι
σ' έν' άφοράτο έγκάρδιο φιλι.	εις έκείνο τó μόνο φιλι!

Σ' ΑΓΑΠΩ

(Υπό ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ)

Μέ μιά λέξι θέλω μόνοι στην άνάπητή μου νά είπω
νά τήν πάρη τó χυρόι τήν μιά λέξι «Σ' άγαπώ!
Κι' όπου πιάς χροή μου αγάπη, πάντα νά σέ κυνηγά
«Σ' άγαπώ» νά σου τó λέξη μέσ' τ' αὐτί σιγά-σιγά.
Και τὰ βλέφαρα γιά όπω με χαμόγελ' όταν κλής
νάρχει' όνειρο σιά σου και κρυφά νά τής μιλής.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Υπό Ν. ΚΑΜΠΑ)

Είν' όμιερη και κρύβεται! στον δρόμο πάντα βγαίνει
Μέ σκέπη, όχι με κλωστή, σέ όλην καιωμένη
Πού φαίνεται—δέν φαίνεται τὰ δροσερά τής κάλλη,
Μά είνε πιο γλυκό τó φώς κρυμμένο στό κρυστάλλι.

Μέ άναπα και κρύβεται. Σάν κάθουαι σιά της
Μέ γέλια και καιωμάτα σκεπάζει τήν καρδιά της
Και πνίγει τόν έρωτικό σκοπό, όπου τής ψάλλει,
Μά είνε πιο γλυκό τó φώς κρυμμένο στό κρυστάλλι.